

til, at denne Lov, saa at sige, ligesom er bleven tvungen frem i Løbet af de sidste Dage, af den i disse frembragte Situation, og naar man altsaa maa gaa ud fra, at det ikke er noget aarelangt Arbejde, der ligger til Grund for denne Lov, men at det er et Forslag, som er sprunget ud af Lejligheden, og sprunget ud af de Følelser, der besjæle de ærede Forslagsstillere, vil jeg mene, at disse enkelte Detaljer, som kunne trænge til at rettes, kunne passende henvises til Udvalgets Overvejelse. Jeg skal derfor ikke gaa ind paa dem, men kun ganske kortelig berøre, at ifølge min Mening er 62 Mar en lovlig høj Grænse, som ogsaa jeg kunde ønske nedsat, men da her er en Begyndelse til noget, selv om dette bliver staaende, kan jeg endda være med dertil. I § 5 er der noget, som jeg kunde ønske at knytte enkelte Bemærkninger til, nærmest for det Udvalg, som bliver nedsat angaaende Lovforslaget. § 5 fordeler Understøttelsen højst forskellig, efter som vedkommende bor paa Landet eller i Købstæderne, eftersom det er en Kvinde eller en Mand, og eftersom det er et Ægtepar eller enlige Folk. Jeg skal med Henhyn hertil kun gaa ind paa det, at de Herrer altsaa ville fordele Understøttelsen forskellig, efter som vedkommende bor paa Landet eller i Købstæderne. Jeg mener, at de ærede Forslagsstillere have set lidt stærkt paa dette Forhold, og jeg vil henstille til det Udvalg, der bliver nedsat angaaende dette Lovforslag, at søge dette rettet. De ærede Forslagsstillere gaa ud fra, at det er dyrere at leve her i Kjøbenhavn end paa Landet. Jeg finder, at det er en Uret mod Landarbejderne, mod Landbefolkningen, at dele denne Understøttelse paa den Maade, og jeg er saa heldig i dette Tilfælde, men Henhyn til, at Forholdet ikke er saaledes, som de ærede Forslagsstillere have troet, at kunne henvises til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds. (Scharling), der i sin Tid har fremlagt nogle statistiske Oplysninger om Livsvilkårene paa Landet og i Byerne. Det freingaar af disse, at det ikke er stort billigere at leve paa Landet end i Byerne. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse det korte Stykke, der omhandler disse Forhold. Det oplyses, med Henhyn til hvad der medgaar til en voksen Mand's Forplejning, til hans nødvendige Føde, at til Funktionærerne paa Kommunehospitalet koster Forplejning, Kost, de nødvendige Fødevarer 266 Kr. aarlig. Paa Ladegaarden medgaar der 242 Kr., paa Sindsygeanstalten i Sjælland 242 Kr., paa den for Verne 242 Kr., til Oplysningsbetjente ved Straffeanstalten paa Kristianshavn 260 à 280 Kr., til Lyender paa

Frederiks Hospital 242 à 253 Kr., hvorimod en Karls Kost paa Landet i Nærheden af Kjøbenhavn den Gang kostede 330 Kr., og paa Landet i Øst- og Midtsjælland 204 à 244 Kr., paa Landet paa Taasinge, Sydsjælland og i Koldingegnen 240 Kr. Man vil altsaa se, at der er ikke stor Forskel. Der vil kunne bemærkes hertil, at der her er Tale om en samlet Forplejning, f. Eks. paa Anstalter som Kommunehospitalet, Sindsygeanstalterne osv., men jeg tror, at man kan være overbevist om, at naar det Forslag, som her foreligger, bliver til Lov, vil der blive oprettet Pensionater og Forplejningsanstalter, og man vil paa forskellig Maade søge at faa en samlet Forplejning ud af det i Købstæderne, medens noget saadant er aldeles uudsørligt paa Landet. Her i Hovedstaden ville mange af de til Alderdomsforsørgelse berettigede kunne slutte sig sammen, ville kunne købe deres Kost i Fællesskab eller ville kunne komme ind paa en Forplejningsanstalt, og derved ville de kunne faa deres Kost betydelig billigere end dem paa Landet, hvor den enkelte er nødt til at sørge for sig selv og gøre sine Indtægter i det smaa, hvorefter Følgen vil blive, at Kosten altid vil blive dyrere. Jeg har kun villet pege paa dette Forhold, idet jeg er overbevist om, at Udvalget vil rette dette, naar det faar Syn paa, at det er en Uret overfor Befolkningen paa Landet. — Jeg skal slutte hermed, idet jeg endnu en Gang skal betone, at mine Meningsfæller og jeg ere Modstandere af Ølstaten, under hvilken Form den kommer frem, men at naar Spørgsmaalet trænger sig frem under den Form, under hvilken det har trængt sig frem her, under den Situation, som er givet ved den senere Tids Samarbejde mellem forskellige Grupper her, som hidtil ikke have samarbejdet, naar Spørgsmaalet staar saaledes for os, ønske vi gennem en Ølstat at bidrage til, at de bemidlede i vort Samfund ikke ved at faa deres Sukker noget billigere spare en betydelig Del af den Skat, som de ellers vilde have at svare til Samfundet. Naar det er saaledes, at man paa den ene Side har et Lovforslag, der gaar ud paa at tage Byrden eller i alt Fald den væsentligste Del af Byrden fra de mere bemidlede og lægge den over paa Arbejderne, og man paa den anden Side har et Forslag, der sigter til at anvende de Pengene, der komme ind ved Ølstaten, altsaa ved den arbejdende Befolkning selv, til Arbejdernes Alderdomsforsørgelse, saa turde det være rigtigt og forsvarligt, at mine Meningsfæller og jeg nære mere Sympati for det Forslag, som søger at tilsikre Arbejderne